

DE LA GENT

HOMILIA DE LA FESTA DE SANT MAGÍ DE CERVERA

Mns. Xavier Novell,
Bisbe de Solsona

“Ja passen els ruquets”, han cridat aquest matí la quitxalla de Cervera. Sí, *“ja són aquí”*, han repetit les mestresses de les cases del barri de Sant Magí i d’arreu de la ciutat. *“Anem-los a veure”* repiquen les campanes de Santa Maria escampant la crida fins a fora vila i convidant tota la comarca. Els col·laboradors de la festa, enamorats de la seva bellesa, atrets per la devoció al sant màrtir de la Brufaganya, són com les “serventes” que apareixen en la primera lectura que acabem d’escoltar. Ells són els enviats a “cridar des dels quatre punts que dominen la ciutat ... veniu a beure”.

Sí, l’atractiu d’aquesta festa és que té lloc al carrer, que va a l’encontre de la gent, que no es queda closa en una celebració litúrgica solemne en un gran temple. Aquesta no és una festa de la gent “de l’olla”, dels convençuts, dels de cada diumenge. Aquesta és una festa missionera, avui diríem de la nova evangelització, en la qual els catòlics, els devots de Sant Magí, imiten l’estil de Jesús: sortir al carrer, anar a trobar la gent. Fan allò que Déu ha fet: visitar la humanitat, sortir-li a l’encontre, oferir-li el seu regal.

Fixeu-vos quin detall tant missioner el programa de la festa d’avui. A les 7 del matí, tots els voluntaris, reunits devotament a la capella del Sant, han “oït missa”, com dirien els nostres avis, i han esmorzat fraternalment. Després, han recorregut tots els carrers de la ciutat cercant d’oferir a tothom l’aigua de sant Magí, no estalviant cap mena de reclam per a cridar l’atenció de tothom: el sant, les pubilles, els ruquets ben guarnits, els cants i les músiques.

Aquesta passejada és ben missionera ja que aquesta aigua porta la promesa de la salut a aquells que la beuen amb fe, segons la pietosa tradició que es custodïa a la Brufaganya i que canten els goigs.

Aquest gest, que és el centre de la festa, estretament vinculat als fets del martiri de Sant Magí, porta a la nostra consideració un element central de la fe cristiana: creure en una visita que ens porta un regal que des de fa temps cerquem, un regal sorprenent i meravellós, precisament allò que més necessita cada persona humana. Deixeu-me que us ho expliqui.

El gènere humà, des de sempre, ha cercat el sentit de la vida. Alguns amb molt d'interès, d'altres més confusament. La majoria en tot allò de bo que hi ha en aquest món, uns pocs mirant enfora, el cel i tota la creació, també escrutant endins, en el misteri de la pròpia interioritat. Aquesta recerca, arreu del món i al llarg de la història, ha anat produint tota mena de fenòmens religiosos. Tots coincideixen de manera sorprenent en aquests elements comuns: la percepció del sentit de la divinitat; del seu paper en el govern dels fenòmens del món; la intuïció d'un déu més important que la resta, el Creador de tot, el qui té la nostra vida a les seves mans, el qui ha establert les lleis de la naturalesa i espera que el reconeguem. Aquest camí de la religiositat humana ha fet néixer temples, imatges, cultes, sacerdots, ofrenes i sacrificis.

Durant mil·lennis, els homes han adorat i ofert els fruits de la terra als seus déus o al Déu únic, Senyor del cel i de la terra. Han intentat complaure'l i esperar així la seva benedicció en forma de bones collites, multiplicació dels seus ramats, salut, anys de vida i abundància de fills.

Aquests déus però eren muts. El seu rostre era invent dels homes. Els seus missatges, si realment existien, s'havien de desxifrar en la complexa trama dels esdeveniments. Els accidents, les malalties, la mort, les males collites eren els càstigs de Déu conseqüència de l'oblit o de la desobediència dels homes. Les bones collites, la fecunditat, la salut, la llarga vida eren, en canvi, els beneficis de Déu per als seus devots fidels.

La història d'Israel i sobretot la vinguda de Crist al món va capgirar

aquest esquema religiós. Déu deixava de ser l'absent, el mut, el sord, l'arbitrari, per passar a ser el qui s'ha avançat a comunicar-se. Déu és el Déu de la revelació i d'una revelació clara i diàfana, emmotllant-se al llenguatge dels homes i fet en primera persona. Déu va preparar-se un poble, el va habitar a escoltar-lo, a través dels patriarques i els profetes, i, quan el tingué a punt, en la plenitud dels temps, va visitar la humanitat en el seu Fill: Jesús de Natzaret.

Aquest visita no fou un passeig triomfal, fet de cara a la galeria, amb la intenció de rebre aplaudiments. La visita cercava oferir un regal als homes, més encara, perseguia l'oferiment personal del mateix Déu únic a tota la humanitat. La revelació de Déu va respondre, per tant, amb escriure a les recerques i les expectatives humanes: ell, Déu mateix, es dóna als homes per a donar-los la seva vida. Així ho explica l'evangelista Sant Joan en l'evangeli que acabem de proclamar: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna ... està en mi i jo en ell ... els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi els qui mengen aquest pa, viuran per sempre".

Així doncs, el cor de la veritable religió, no és altra que la visita de Déu als homes. Un Déu que, lluny d'emmirallar-se en ell mateix, reclòs en la seva perfecció absoluta, tal com el pintaven els racionalistes moderns, surt per amor a trobar-se amb la humanitat que busca a les palpentes un sentit per viure. Així, doncs, Jesús no es va cansar de recórrer els camins i les places, de parlar de Déu i del seu regne, de curar malalts i alliberar posseïts i de convidar a unir-se a Ell i a través d'Ell al Pare per mitjà del banquet on Ell mateix era l'aliment i la beguda:

Mns. Xavier Novell, bisbe de Solsona, pronunciant l'homilia. Foto de Jordi Prat.

“Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn, perquè doni vida al món”.

De fet, això és el mateix que ens testimonia la tradició del fet miraculós de Sant Magí que ha esdevingut el cor de la festa d'avui. El sant de la Brufaganya, a imitació d'aquell pel qual va vessar la sang, quan els seus botxins venien a cercar-lo, sortí al seu encontre i els oferí allò que més necessitaven. Venien assedegats, per això llur promesa – si ens dones aigua et perdonarem la vida – ens evoca, d'alguna manera, una set i una aigua que va més enllà de la set i l'aigua material. Aquest fet ens parla també de la set de sentit i de l'aigua misteriosa i miraculosa que pot apaivagar aquesta recerca i donar un sentit a la vida. De

fet, que l'aigua de Sant Magí al llarg de la història s'hagi convertit en una aigua miraculosa, confirma el sentit més profund d'aquest esdeveniment. L'aigua de Sant Magí, la que begueren els soldats, la que raja a les fonts d'aquell turó beneït pels miracles i el martiri del sant, la que molts de vosaltres heu repartit devotament per tota la ciutat, no és una simple anècdota d'una història fabulosa, sinó un signe més en la història de la difusió del cristianisme: la visita de Déu, que a l'encontre de cada persona, li ofereix, a través de signes ben concrets, la seva vida i el tresor de sentit que conté per a la persona humana.

Això, estimats amics i amigues, no són teories i filosofies que queden lluny

de la nostra vida. Qui de nosaltres no reconeix que ell també és un buscador de sentit. Qui dels qui som aquí i ja porta una mica de trajectòria vital pot afirmar que la felicitat és una conquesta fàcil, a l'abast del nostre esforç. Tantes experiències ensorren una vegada i una altra els somnis de felicitat construïts sobre els propis projectes: la malaltia, la mort dels qui estimem, el fracàs del matrimoni, de les relacions entre parents, la pèrdua del treball, la situació de pobresa o necessitat.

El nostre somriure al veure passar la comitiva dels ruquets de l'aigua de Sant Magí es pot convertir en un somriure ple d'esperança. I si fos veritat, que Déu ha

visitat el món, que ve a regalar-nos una felicitat fora del nostre abast: una relació personal amb ell a través de la santa comunió en l'eucaristia ! Si fos veritat, jo no m'ho puc perdre, jo ho he d'esbrinar!

Alguns ho sabeu, però ara us ho dic a tots. La nostra prioritat pastoral a partir d'aquest any ha de ser aquesta: oferir un camí senzill i concret a tots els qui busqueu el sentit i la felicitat de la vostra vida perquè els trobeu en Crist. Per això, en aquesta festa, confio a Sant Magí, el treball que, a partir d'ara, ha de tenir la màxima prioritat a la vostra parròquia: els cursos d'evangelització o cursos alpha per a tots els que tinguin en el cor aquesta inquietud: I si fos veritat...